

การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุม ลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

วิทยาลัยนาฏศิลป์*

DEVELOPING A TEACHING MANUAL FOR TRUMPET PERFORMANCE: SOUND CONTROL SKILLS AT THE FIRST-YEAR CERTIFICATE LEVEL AT THE COLLEGE OF DRAMATIC ARTS

ปานชนก พลับจิ้น

Parnchanok Plubjeen

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

Bansomdejchaopraya Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author's Email: despasito3539@gmail.com

วันที่รับบทความ : 26 มีนาคม 2568; วันแก้ไขบทความ 1 เมษายน 2568; วันตอบรับบทความ : 2 เมษายน 2568

Received 26 March 2025; Revised 1 April 2025; Accepted 2 April 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาแนวทางการบรรเลง และการฝึกซ้อมทรัมเป็ต เรื่อง การควบคุมลักษณะเสียงจากนักดนตรีในวงออร์เคสตราระดับอาชีพในประเทศไทย และ 2. เพื่อสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยทำการสร้างเครื่องมือวิจัยแบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการบรรเลงทรัมเป็ต จำนวน 3 คน และนำข้อมูลมา

Citation:

* ปานชนก พลับจิ้น. (2568). การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาลังคม, 3(2), 556-574.

Parnchanok Plubjeen. (2025). Developing A Teaching Manual For Trumpet Performance: Sound Control Skills At The First-Year Certificate Level At The College Of Dramatic Arts.

Journal of Interdisciplinary Social Development, 3(2), 556-574.;

DOI: <https://doi.org/10.>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

วิเคราะห์ผล โดยการนำบทสัมภาษณ์มาจัดเรียงลำดับเนื้อหาหายบท วิเคราะห์ข้อมูล และนำมาจัดสร้างเป็นคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต สร้างแบบฝึกหัด

จากผลการวิจัยพบว่า

1. จากการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่านเรื่องแนวทางการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาการควบคุมลักษณะเสียงผู้ฝึกซ้อมต้องคำนึงถึง เรื่องพื้นฐานในการบรรเลงทรัมเป็ต ประกอบไปด้วย การควบคุมการหายใจ การวางรูปปาก การลากเสียงยาว การใช้ลิ้น บนพื้นฐานของการบรรเลงด้วยบันไดเสียง โดยเฉพาะการหายใจเพื่อควบคุมลม เพื่อให้ผู้ฝึกสามารถพัฒนาการควบคุมลักษณะเสียงได้อย่างถูกต้องต่อไป

2. คู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ประกอบไปด้วย คำชี้แจง เนื้อหาสาระที่กล่าวถึงเรื่อง การควบคุมลม (Air Control) การวางรูปปาก (Embouchure) การบรรเลงเสียงยาว (Legato) การบรรเลงเสียงสั้น (Staccato) การบรรเลงเสียงเน้น (Accent) และแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการควบคุมลักษณะเสียงและแบบประเมินตนเองและบันทึกการฝึกซ้อม

คำสำคัญ: คู่มือการสอน, การควบคุมลักษณะเสียง, ทรัมเป็ต

Abstract

This research aims to 1. study the performance techniques and practice methods for trumpet playing, specifically regarding tone control skills from professional orchestral musicians in Thailand, and 2. create a trumpet performance manual on tone control skills for the first-year Certificate in Vocational Education students at the College of Dramatic Arts. A research tool, in the form of an interview, was used to gather data from three expert trumpet musicians. The collected data was analyzed and used to develop the trumpet performance manual.

The findings revealed that:

1. The interviewees highlighted that in order to develop tone control skills, trumpet players must focus on the basic elements of trumpet

performance. These include breath control, embouchure, long-tone playing, tongue use, and the foundation of scale-based playing. Particularly, breath control is essential for air management, which enables the player to correctly develop tone control.

2. The developed manual consists of instructions and content on Air Control, Embouchure, Legato, Staccato, Accent, and exercises to enhance tone control skills. It also includes self-assessment and practice recording sheets to aid students in their learning process.

Keywords: Teaching Manual, Articulation, Trumpet

บทนำ

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษาที่มีการมุ่งเน้นผลิตครูและบุคลากรสายอาชีพ ในด้านนาฏศิลป์ ดนตรี มีการจัดการเรียนการสอนทั้งวิชาสามัญ และศิลปะตามหลักสูตรของ กระทรวงศึกษาธิการ ประกอบไปด้วยระดับนาฏดุริยางคศิลป์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นาฏดุริยางคศิลป์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะนาฏดุริยางคศิลป์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่มีการรับผู้เรียนต่อเนื่องจากระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 3 และนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น เข้าศึกษาตามหลักสูตร 3 ปี จะได้รับใบประกาศนียบัตรวิชาชีพ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2562 : ก.) ทั้งนี้ วิทยาลัยนาฏศิลป์ มีการแบ่งแขนงภาควิชา 3 ภาควิชา ให้ตรงตามลักษณะทางด้านศิลปะในวิชาเอกคือ ภาควิชานาฏศิลป์ไทย ภาควิชาดุริยางค์ไทยและภาควิชาศิลปสากล โดยภาควิชาศิลปสากลได้แบ่งหมวดวิชาออกเป็น 3 กลุ่มสาระคือ กลุ่มสาระดนตรีสากล กลุ่มสาระคีตศิลป์สากลและกลุ่มสาระนาฏศิลป์สากล ในกลุ่มสาระดนตรีสากลนั้น มีการจัดกิจกรรมบรรเลงรวมวง (Ensemble) ของกลุ่มเครื่องลมไม้ เครื่องลมทองเหลือง และเครื่องกระทบในรูปแบบวงซิมโฟนิค (Symphonic) เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้มีความรู้และชำนาญในเครื่องมือแต่ละชนิด และส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่วิชาชีพของตน ตามที่บริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่มุ่งเน้นวิชาชีพ การเรียนวิชาปฏิบัติเอกนั้นผู้สอนจึงต้องมีศักยภาพที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถเป็นเลิศทางด้านวิชาชีพส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพของตนเอง และเสริมสร้างคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้เป็นแรงกำลัง

ในการพัฒนาชาติและเผยแพร่อนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติต่อไป (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2562 : 7)

ผู้วิจัยรับหน้าที่เป็นผู้สอนในรายวิชาปฏิบัติเครื่องมือนอกทรม์เบ็ดในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในการเรียนการสอนนั้นได้พบปัญหาที่ผู้เรียนมีพื้นฐานและประสบการณ์ในการปฏิบัติเครื่องมือนอกทรม์เบ็ดที่แตกต่างกัน ทั้งเรื่องการใช้ลม การใช้ลิ้น การวางรูปปาก ซึ่งผู้เรียนออกเสียงการใช้ลิ้นคำว่า “ทุ” หรือ “อู” (ณัฐธีรยา วิบูลย์อุทัย, 2559 : ออนไลน์) ส่งผลในเรื่องของการควบคุมลักษณะเสียงไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร เป็นเหตุทำให้การรวมวงในแต่ละครั้ง ผู้เรียนจะเป่าออกเสียงโน้ตแต่ละตัวที่ไม่เหมือนกัน ยากต่อการปรับการบรรเลงวง การควบคุมลักษณะเสียงของการบรรเลงทรม์เบ็ดผู้เรียนต้องอาศัยการมีทักษะโดยการฝึกฝนทักษะนั้น อย่างต่อเนื่องและมีแบบฝึกหัดที่สามารถอธิบายถึงการฝึกทักษะการควบคุมลักษณะเสียงที่มีขั้นตอน มีการสาธิตการฝึกอย่างถูกวิธีและส่งผลให้ผู้เรียนได้มีทักษะในการควบคุมลักษณะเสียงได้ถูกต้อง ซึ่งแบบฝึกหัดส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษส่งผลต่อการศึกษาของผู้เรียน ที่ขาดความเข้าใจทางด้านภาษา ผู้วิจัยมีความต้องการจัดทำคู่มือแบบฝึกหัดการควบคุมลักษณะเสียงของการบรรเลงทรม์เบ็ด โดยสร้างแบบฝึกหัดที่มีการอธิบายขั้นตอนและวิธีการฝึกทักษะและองค์ความรู้จากนักทรม์เบ็ดอาชีพ ที่มีทักษะการในการควบคุมระดับเสียงขั้นสูงให้เป็นภาษาไทย เพื่อสะดวกต่อการทำความเข้าใจในเนื้อหาและ สามารถฝึกซ้อมแบบฝึกหัดอย่างถูกต้องตามขั้นตอนของการฝึกได้ด้วยตนเอง

การจัดทำคู่มือให้เป็นขั้นตอนมีการเพิ่มระดับความยาก - ง่าย เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทีละขั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการฝึกซ้อมแบบฝึกหัดและคำแนะนำจากนักทรม์เบ็ดอาชีพของประเทศไทยและยังเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยดนตรีของประเทศไทย เนื่องจากนักทรม์เบ็ดอาชีพจะมีทักษะในการบรรเลง มีความประสบการณ์ในการบรรเลงทรม์เบ็ดในวงออร์เคสตราไม่น้อยกว่า 10 ปี จนเป็นที่ยอมรับเชิงประจักษ์ทั้งด้านผลงานการบรรเลงทรม์เบ็ดในประเทศไทย และเป็นผู้ที่ผ่านการคัดเลือกเข้าวงตามระบบของการคัดเลือกนักดนตรีที่มีมาตรฐาน และผู้วิจัยนำคำแนะนำของนักทรม์เบ็ดอาชีพมาจัดทำคู่มือแบบฝึกหัดการควบคุมลักษณะเสียงให้มีความเหมาะสมตามศักยภาพของผู้เรียน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรม์เบ็ด เรื่องการควบคุมลักษณะเสียง สำหรับผู้บรรเลงทรม์เบ็ดระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพื่อแก้ไขปัญหาอันเกิดจากการเข้าถึงสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยเฉพาะ

ปัญหาที่เกิดจากการบรรเลงทักษะการควบคุมลักษณะเสียงที่ผู้เรียนยังไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องมากนัก จึงควรที่จะมีคู่มือการสอนของครู ประกอบไปด้วยสัทธิการบรรเลงทักษะด้านการควบคุมลักษณะเสียงจากนักดนตรีอาชีพที่เป็นที่ยอมรับในระดับประเทศ ที่จะมีการสัทธิลักษณะเสียงของการบรรเลงทรมเปิดในรูปแบบที่หลากหลายและถูกต้อง ประกอบกับบทเพลง แบบฝึกหัด และคำอธิบายประกอบการใช้คู่มือการสอน ที่มีการอธิบายอย่างเป็นลำดับขั้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจ และนำไปสู่การปฏิบัติทักษะการควบคุมระดับเสียงของทรมเปิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการบรรเลง และการฝึกซ้อมทรมเปิด เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์
2. เพื่อสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรมเปิด เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ทำการศึกษาแนวทางการฝึกซ้อมบรรเลงทรมเปิดด้านการควบคุมลักษณะเสียง (Articulation) และนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ นำมาสร้างคู่มือการฝึกซ้อมและการบรรเลงทรมเปิดเรื่องการควบคุมลักษณะเสียง ประกอบไปด้วยประเด็นในการศึกษา ดังนี้

- 1.1 ด้านการวางรูปปาก (Embouchure)
- 1.2 ด้านการควบคุมลม (Air Control)
- 1.3 ด้านการดัดลิ้น (Tonguing) สำหรับการบรรเลงบทเพลงในรูปแบบต่าง ๆ
- 1.4 ด้านการบรรเลงตามเครื่องหมายทางดนตรีที่ส่งผลต่อการพัฒนาบรรเลงด้าน

การควบคุมลักษณะเสียง (Articulation) ของทรมเปิด

- 1.5 แบบฝึกหัด และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ให้ข้อมูลและผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมต่อการนำคู่มือไปใช้จริงโดยมุ่งเน้นการศึกษาแนวทาง และวิธีการฝึกซ้อมทรมเปิด

เรื่อง การควบคุมลักษณะเสียง โดยทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล จำนวน 3 คน จาก วงออร์เคสตราระดับอาชีพ 3 วง ได้แก่ วงออร์เคสตราไทยแลนด์ฟิลฮาร์โมนิกส์ (Thailand Philharmonic) วงออร์เคสตรารอยัลบางกอกซิมโฟนีออร์เคสตรา (Royal Bangkok Symphony Orchestra) และ วงออร์เคสตราแห่งชาติ (The National Symphony Orchestra) โดยมีวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลเป็นแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มเครื่องทรัมเป็ตในวงออร์เคสตราระดับอาชีพของประเทศไทยที่มีประสบการณ์ในการบรรเลงทรัมเป็ตในวงดังกล่าวไม่น้อยกว่า 10 ปี จนเป็นที่ ยอมรับเชิงประจักษ์ทั้งด้านผลงานการบรรเลงทรัมเป็ตในประเทศไทย และเป็นผู้ที่ผ่านการ คัดเลือกเข้าวงตามระบบของการคัดเลือกนักดนตรีที่มีมาตรฐาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือแบบสัมภาษณ์ จำนวน 1 ฉบับ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ ข้อมูล ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการบรรเลงทรัมเป็ต และเป็นนักดนตรีในวงออร์เคสตราระดับ อาชีพในประเทศไทย โดยมีประเด็นของการสัมภาษณ์

คู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียง ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 1 ฉบับ ประกอบไปด้วยเนื้อหา ด้านแนวทาง และการฝึกซ้อมการบรรเลงทรัมเป็ตจากผู้เชี่ยวชาญ แบบฝึกหัดแนะนำด้านการ พัฒนาทักษะการควบคุมลักษณะเสียงสำหรับทรัมเป็ต โดยมีองค์ประกอบของคู่มือ ได้แก่ เนื้อหา สาระ จุดประสงค์ ผลการเรียนรู้ แบบฝึกหัด คำชี้แจง คำอธิบาย และกิจกรรมการ เรียนรู้ เป็นต้น

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. เครื่องมือวิจัยแบบสัมภาษณ์

1.1 ผู้วิจัยทำการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้าน ทักษะการบรรเลงทรัมเป็ตเรื่องการควบคุมลักษณะเสียง และการสร้างเครื่องมือแบบสัมภาษณ์

1.2 ดำเนินการสร้างข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ตามสัดส่วนที่กำหนดประเด็นไว้ เช่น แนวทางการบรรเลง แนวทางการฝึกซ้อมทรัมเป็ต และแบบฝึกหัดแนะนำเพิ่มเติม เป็นต้น

1.3 นำเครื่องมือแบบสัมภาษณ์ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ แล้วจึงส่งให้ ผู้เชี่ยวชาญตรวจประสิทธิภาพของเครื่องมือ โดยความเที่ยงตรงของเนื้อหาจะต้องได้ค่าเฉลี่ย รวม IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าเครื่องมือวิจัย มีประสิทธิภาพและความเที่ยงตรง

2. คู่มือการสอนการบรรเลงทรมเปิด เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียง ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์

2.1 ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านทักษะการบรรเลงทรมเปิดเรื่องการควบคุมลักษณะเสียง

2.2 ศึกษาประเภท องค์ประกอบของคู่มือ และวิธีการกำหนดเนื้อหา จุดประสงค์ ผลการเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงการสร้างแบบฝึกหัด เป็นต้น

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาจัดเรียงลำดับเนื้อหาเรียบเรียง และวิเคราะห์ข้อมูล แบบฝึกหัดที่เหมาะสมต่อการนำไปใช้ในคู่มือฯ

2.4 สร้างแบบฝึกหัดที่วิเคราะห์ได้จากผลการศึกษาดำเนินการด้วยโปรแกรมบันทึกโน้ต Sibelius พร้อมสร้างเสียงไฟล์เสียงตัวอย่างของการบรรเลงประกอบคู่มือฯ

ผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการบรรเลง และการฝึกซ้อมทรมเปิด เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งข้อมูลได้มาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ดังนี้

การควบคุมลักษณะเสียงของทรมเปิด

1) ความหมายและความสำคัญการควบคุมลักษณะเสียง จากการศึกษาด้านความหมาย และความสำคัญของการควบคุมลักษณะเสียงของทรมเปิด จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 พบว่า เครื่องดนตรีทรมเปิด เหมือนเครื่องดนตรีที่พูดได้ คุณจะบอกอารมณ์เพลงยังงัยถ้าโทนเสียงมันไม่เข้ากับอารมณ์ เช่น บรรเลงแนวดนตรีแจ๊ส (Jazz) ต้องมีโทนเสียงที่นุ่มและอบอุ่น บรรเลงแนวเพลงประเภทเดินแถว (March) จะมีเสียงที่แหลม หรือเวลาบรรเลงบทเพลงที่มีท่อนระโคมแตร (Fanfare) ลักษณะเสียงต้องมีความคมชัด เสียงต้องพุ่งไปข้างหน้าจึงจะเหมาะสม ถ้าควบคุมโทนเสียง (Tone) ไม่ได้ โทนเสียงจะมีลักษณะแบน และไม่มีชีวิตชีวา

2) แนวคิดในการควบคุมลักษณะเสียงของทรมเปิด จากการศึกษาด้านแนวคิดในการบรรเลงควบคุมลักษณะเสียงของทรมเปิด จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 พบว่า สำหรับผู้เริ่มต้นการบรรเลงควบคุมเสียงของทรมเปิด มีดังนี้

2.1) เริ่มจากเรื่องการหายใจ ต้องหายใจลึก ๆ จากท้อง ไม่ใช่แค่หายใจจากหน้าอก เพราะลมคือทุกอย่างของทรัมเป็ต

2.2) ริมฝีปาก และกล้ามเนื้อรอบปาก ต้องฝึกให้มีความแข็งแรง ไม่ควรให้ริมฝีปากเกิดอาการเกร็งจนเกินไป โดยฟังเสียงบ่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ แล้วใช้วิธีการเลียนแบบ (Imitation) จะเริ่มจับทางได้ว่าโทนเสียงดี ๆ ได้อย่างไร

2.3) การฝึกซ้อมแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยให้เวลาในการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจึงจะเกิดความชำนาญ

3) วิธีการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต ด้านวิธีการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 ได้มีคำแนะนำในการบรรเลงโทนเสียงต่าง ๆ ดังนี้

3.1) โทนเสียงที่ให้ความสว่าง ควรมีการใช้การเป่าลมให้พุงและใช้ลมเร็ว ริมฝีปากมีความตึงนิด ๆ จะต้องใช้โทนเสียงที่สดใส เมื่อได้ยินแล้วจะมีความรู้สึกตื่นตัวสดใส

3.2) โทนเสียงที่ให้ความอบอุ่น ควรใช้การผ่อนลมลง ริมฝีปากผ่อนคลาย โทนเสียงเข้ม จะใช้ลมให้ช้าลงแต่หนักแน่น

4) วิธีการฝึกซ้อมการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต ด้านวิธีการฝึกซ้อมการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต หากต้องการให้โทนเสียงสว่างให้ฝึกการบรรเลงแบบลากเสียงยาว (Long tones) ให้ลมพุงสม่ำเสมอ ให้โทนเสียงมีความอบอุ่นเน้นให้ลมไหลลื่น และไม่ขาดช่วง

ภาพที่ 1 ตัวอย่างบทเพลง 'Amazing Grace'

ด้านวิธีการฝึกซ้อมโทนเสียงเข้มฝึกโน้ตเสียงต่ำ ๆ ใช้ลมช้าแต่มีความหนาแน่น ควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต เช่น แบบฝึกหัดการลากเสียงยาว (Long tones) เป็นพื้นฐานเป่าลมให้ค้างนาน ๆ ช่วยให้โทนเสียงนิ่งขึ้น อีกแบบฝึกหัด คือ เทคนิค Lip slurs โดยไม่กดลูกสูบ (Valve) เพื่อฝึกริมฝีปากให้มีความยืดหยุ่นได้ดีขึ้น

ภาพที่ 2 ตัวอย่างแบบฝึกหัดเทคนิคการบรรเลง Lip slur

การฝึกบันไดเสียง (Scales) เล่นบันไดเสียงอย่างช้า ๆ ให้โทนเสียงมีความชัดเจน หากเกิดปัญหา และอุปสรรคในการบรรเลงการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต เช่น มีคุณลักษณะเสียงแตก ลมไม่นิ่ง เพราะเกิดจากกล้ามเนื้อริมฝีปากมีความอ่อนล้าเกินไป ให้แก้ไขด้วยการฝึกหายใจลึก ๆ แล้วเป่าโน้ตเสียงยาว (long tones) บ่อย ๆ ฝึกเทคนิค Lip slurs จะช่วยให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ และการสร้างแบบฝึกหัดควรเริ่มจากแบบฝึกหัดการลากเสียงยาว (Long tones) เทคนิค Lip slurs และบันไดเสียง (Scale) และมีการอธิบายประกอบในแต่ละแบบฝึกหัดว่าแต่ละแบบฝึกหัดมีวัตถุประสงค์ฝึกฝนไปเพื่ออะไร เช่นการลากเสียงยาว (Long tones) ช่วยให้โทนเสียงไม่สั่น เมื่อริมฝีปากเมื่อยล้าให้หยุดพัก แล้วแบ่งระดับความยาก-ง่าย ตั้งแต่ระดับเริ่มต้น ระดับกลาง และระดับสูงไปตามลำดับ

จากการศึกษาด้านความหมาย ความสำคัญ และแนวคิดในการบรรเลงควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 พบว่า ทรัมเป็ตเป็นเครื่องดนตรีที่มีความสำคัญ การจะควบคุมหรือผลิตเสียงของทรัมเป็ตให้ดี ส่วนหนึ่งต้องเกิดจากร่างกายของผู้บรรเลงที่ให้กำเนิดเสียงที่ตรง และดี ซึ่งต้องอาศัยสัณฐานวิทยาเข้ามามีส่วนร่วมในการบรรเลง ผู้บรรเลงต้องปรับโทนเสียงของทรัมเป็ตให้มีความกลมกลืนกัน ผู้เริ่มต้นการบรรเลงควบคุมเสียงของทรัมเป็ตควรมีสรีระที่เหมาะสม และควรมีทักษะด้านดนตรีเบื้องต้น (Musicianship) มีความเข้าใจด้านจังหวะ ระดับเสียงสามารถเปล่งเสียงร้องได้ การควบคุมลักษณะเสียงต้องฝึกควบคู่ไปกับการฝึกการใช้ลม (Air control) ในการฝึกให้เริ่มต้นจากการหายใจทั้งเข้าและออก วอร์มร่างกายก่อนการเป่าเครื่องและฝึกเป่าช้า ๆ เช่นการ Long tones ใช้ลมที่ช้าและต่อเนื่องให้เกิดความเคยชิน เมื่อเกิดความชำนาญให้ฝึกเป่าแบบช้าและเร็วสลับกัน รวมถึงการวางรูปปากให้อยู่ในตำแหน่งกึ่งกลางของริมฝีปาก (Focus) เพื่อหาจุดที่ทำให้เสียงเกิดได้ชัดเจนและสบายที่สุด ฝึกคู่กับแบบฝึกหัดที่เริ่มจากพื้นฐาน เช่น การเป่า Long tones หรือฝึกจากแบบฝึกหัดของ Arban เริ่มการเป่าช้า ๆ และฝึกซ้อมให้ต่อเนื่องเพื่อสร้างกล้ามเนื้อปากให้แข็งแรง การจัดทำคู่มือประกอบแบบฝึกหัดควรเริ่มจากแบบฝึกหัดการลาก

เสียงยาว (Long tone) ด้วยเทคนิค Lip slurs แต่ละแบบฝึกหัดให้เริ่มจากแบบฝึกหัดระดับง่ายไปจนถึงระดับกลาง พร้อมทั้งบรรยายคำอธิบายวิธีการฝึกและประโยชน์ของแบบฝึกหัดชุดนั้น ๆ ด้วย

จากการศึกษาด้านความหมาย ความสำคัญ และแนวคิดในการบรรเลงควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 พบว่า ในส่วนการบรรเลงทรัมเป็ตที่ต้องมีการควบคุมลักษณะเสียงในรูปแบบต่าง ๆ นั้น มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากการควบคุมลักษณะเสียงนั้นเป็นการบ่งบอกถึงความรู้สึกและเอกลักษณ์ของบทเพลงนั้น ๆ การเริ่มฝึกการบรรเลงทรัมเป็ตผู้เรียนต้องมีพื้นฐานทางด้านดนตรีเบื้องต้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การอ่านโน้ต การเข้าใจจังหวะ รวมถึงการหายใจ การวางรูปปากเป็นต้น ก่อนฝึกการควบคุมลักษณะเสียงนั้นผู้เรียนต้องฝึกการหายใจและการวางรูปปากให้ถูกวิธี และเริ่มจากการฝึกเป่าเสียงยาว ๆ สังเกตความต่อเนื่องของลม ให้มีความสม่ำเสมอตลอดเวลา ให้มีความสำคัญกับการใช้ลมมากกว่าการใช้ลิ้น โดยเริ่มจากการฝึกโน้ตเสียงกลาง ใช้ลมให้ต่อเนื่อง ใช้อักขระในการออกเสียงเป็นสระ อุ และเมื่อพัฒนาขึ้นให้เป่าเสียงที่สูงขึ้นโดยยังเป่าลากเสียงยาวเช่นเดิม ใช้อักขระในการออกเสียงเป็นสระ อาหรือสระอี โดยยังให้ความสำคัญของความต่อเนื่องของลมเช่นเดิม โดยอาจเริ่มฝึกจากแบบฝึกหัด Trumpet Warm-up Routine ที่มีเนื้อหาเริ่มการหายใจ การวางรูปปาก การเป่าลากเสียงยาว (Long tone) การใช้ลิ้น (Tonguing) และบันไดเสียงต่าง ๆ ซ้อมในรูปแบบของเป่าบันไดเสียง (Scale) และฝึกกับเมโทรโนม (Metronome) เป็นต้น

ข้อคำถาม	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3
1. ด้านความหมาย ความสำคัญ แนวคิดของการบรรเลงควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต			
1.1 ความสำคัญของการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ตที่มีผลต่อการบรรเลง	ทรัมเป็ต สามารถบรรเลงได้หลายโทนเสียง ได้แก่ - เสียงนุ่ม - เสียงอ่อนหวาน - เสียงที่แข็งแกร่ง ดุตัน - เสียงที่สว่างสดใส	การบรรเลงทรัมเป็ตจะควบคุม - ต้องใช้สัดส่วนที่กะทัดรัดด้วย - สรีระร่างกายของบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้เสียงในการบรรเลงนั้นแตกต่างกัน	การควบคุมลักษณะเสียงนั้นเป็นการบ่งบอกถึงความรู้สึกของบทเพลงและเอกลักษณ์ของบทเพลงนั้น ๆ

	เพื่อเป็นไปตาม อารมณ์ของบทเพลง นั้น ๆ	ไปด้วย	
1.2 สิ่งที่คุณเริ่มต้นบรรเลง ควบคุมเสียงของทรีมเบิ้ล ควรมีทักษะและความ เข้าใจในด้านต่างๆ	- ควรให้ความสำคัญต่อการหายใจ - ริมฝีปาก ไม่ควรให้ริมฝีปากเกิดอาการเกร็งจนเกินไป - ฝึกซ้อมแบบค่อยเป็นค่อยไป และสม่ำเสมอ	- ทักษะความเป็นดนตรี (Musicianship) - มีความเข้าใจด้านจังหวะ ระดับ - เสียงสามารถเปล่งเสียงร้องได้ เนื่องจาก การร้องโน้ตมีความสัมพันธ์กับการเริ่มต้นการบรรเลงทรีมเบิ้ล	- ควรมีทักษะการอ่านโน้ต - การเข้าใจจังหวะ - การหายใจ - การวางรูปปากที่ถูกต้อง
2. ดานรูปแบบและวิธีการบรรเลงการควบคุมลักษณะเสียงของทรีมเบิ้ล			
2.1 รูปแบบและวิธีการควบคุมลักษณะเสียงของทรีมเบิ้ล	- โทนเสียงที่ให้ความสว่างควรมีการใช้การเป่าลมให้พุงและใช้ลมเร็ว ริมฝีปากมีความตึงเล็กน้อย - โทนเสียงที่ให้ความอบอุ่น ควรใช้การผ่อนลมลง ริมฝีปากผ่อนคลาย - โทนเสียงเข้มจะใช้ลมให้เข้าลางแต่หนักแน่น	- ช่วงแรกผู้สอนยังไม่อธิบายว่าการควบคุมลักษณะเสียงนั้นมีอะไรบ้าง แต่ให้ผู้บรรเลงฝึกเป่าเสียงลักษณะต่าง ๆ ให้ได้เสียก่อน - จากนั้นจึงอธิบายว่าเสียงที่เป่านั้นคือการควบคุมลักษณะเสียงแบบใด เช่น การเป่าเครื่องหมายยาวแบบต่อเนื่องกัน (Legato)	- เริ่มจากการฝึกเป่าเสียงยาว สังเกตความต่อเนื่องของลม ให้มีความสม่ำเสมอ - ให้ความสำคัญกับการใช้ลมมากกว่าการใช้ลิ้น - หลังจากมีการพัฒนาขึ้น ให้เป่าเสียงที่สูงขึ้นโดยยังเป่าลากเสียงยาวเช่นเดิม ใช้อักขระในการออกเสียงในรูปแบบต่าง ๆ
2.2 แบบฝึกหัดสำหรับการฝึกซ้อมการควบคุมลักษณะเสียง	- การเป่าเสียงยาว (long tones) - เทคนิค Lip slurs - การควบคุมเสียงดัง-เบา (Dynamic) - บันไดเสียง (Scale)	- การเป่าเสียงยาว (long tones) - Arban Book	- การเป่าเสียงยาว (long tones) - การใช้ลิ้น (Tonging) ในค่านโน้ตต่าง ๆ ของลมเช่นเดิม โดยอาจเริ่ม

	- บทเพลงสั้น ๆ เช่น 'Twinkle Twinkle'		ฝึกจากแบบฝึกหัด - Trumpet Worm-up Routine และ บันไดเสียงต่าง ๆ
2.3 เนื้อหาที่ควรอยู่ในคู่มือการฝึกซ้อมการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต	- คำแนะนำพื้นฐาน เช่น แบบฝึกหัดการลากเสียงยาว (Long tones) เทคนิค Lip slurs และบันไดเสียง (Scale) - แบ่งระดับความยาก-ง่ายตั้งแต่ระดับเริ่มต้น ระดับกลาง และระดับสูงไปตามลำดับ	- เริ่มต้นด้วยการเป่าเสียงยาว (Long tone) เทคนิค Lip slurs - ลำดับเนื้อหาจากระดับง่ายไปจนถึงระดับกลาง - ไม่ควรทำแบบฝึกหัดที่มีความยากและง่ายในชุดเดียวกัน - ควรมีแบบฝึกหัดร้องโน้ตควบคู่ไป - มีการบรรยายคำอธิบายวิธีการฝึกและประโยชน์ของแต่ละแบบฝึกหัด	- คำแนะนำพื้นฐาน โดยเริ่มจากเนื้อหาเริ่มการหายใจ การวางรูปปาก การเป่าเสียงยาว (Long tone) การใช้ลิ้น (Tonguing) บันไดเสียงต่าง ๆ โดยเน้นแบบฝึกหัดที่เน้นเรื่องการใช้ลมให้มากขึ้น

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคุณลักษณะเสียงจากการให้ข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญ

จากตารางที่ 1 เปรียบเทียบคุณลักษณะเสียงจากการให้ข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญ โดยสรุปแล้ว ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการให้ข้อมูลได้ให้ความสำคัญของการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ตเริ่มต้นจากพื้นฐานการหายใจ และการลากเสียงยาว (Long tone) เป็นสำคัญ อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ และเทคนิคของการบรรเลงอื่น ๆ เช่น บันไดเสียง (Scale) และการใช้ลิ้น (Tonguing) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาการบรรเลงควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ต นอกจากนี้ คำแนะนำในการจัดทำคู่มือการฝึกซ้อมการควบคุมลักษณะเสียง ยังพบว่า คู่มือควรมีคำแนะนำในการใช้งานแบบฝึกหัดในทุก ๆ ส่วน และให้มีการเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปสู่ระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น และยังคงให้มีทักษะพื้นฐานของการหายใจ และการลากเสียงยาวเป็นสำคัญ

2. เพื่อสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาการสร้างคู่มือการสอน เนื้อหาสาระ และองค์ความรู้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน และนำมาสร้างคู่มือได้ดังนี้

การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต

การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์นั้น พัฒนาจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้นำองค์ความรู้ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 คน มาทำการศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์เพื่อจัดสร้างคู่มือการควบคุมลักษณะเสียงของทรัมเป็ตโดยคู่มือดังกล่าวประกอบไปด้วย 4 ส่วนหลัก ๆ ดังนี้

1. คำชี้แจงในการใช้คู่มือ

1.1 จุดประสงค์ของการใช้คู่มือ

1.2 การเตรียมความพร้อมสำหรับครูในการใช้คู่มือ

1.3 วิธีการใช้คู่มือสำหรับครู

2. เนื้อหาสาระ

ส่วนของเนื้อหาสาระ มีการบรรยายและอธิบายหลักการ และรูปแบบของเนื้อหาหลัก ๆ ในระดับพื้นฐาน เพื่อให้ครูทำความเข้าใจกับการนำคู่มือไปใช้ในการสอนทรัมเป็ตให้กับผู้เรียน

2.1 การควบคุมลม (Air Control)

2.2 การวางรูปปาก (Embouchure)

2.3 การบรรเลงเสียงยาว (Legato)

2.4 การบรรเลงเสียงสั้น (Staccato)

2.5 การบรรเลงเสียงเน้น (Accent)

2.6 กิจกรรมท้ายเนื้อหา

การอธิบายทักษะและเทคนิคต่าง ๆ อย่างเป็นลำดับขั้น และแบบฝึกหัดแบบสั้น พร้อมเสียงต้นแบบประกอบเป็นตัวอย่างในการสาธิต

3. แบบฝึกหัด

3.1 แบบฝึกหัดการใช้ลม (Long tone)

3.2 แบบฝึกหัดการใช้ริมฝีปาก (Lip slur)

3.3 แบบฝึกหัดการบรรเลงเสียงยาว (Legato)

3.4 แบบฝึกหัดการบรรเลงเสียงสั้น (Staccato)

3.5 แบบฝึกหัดการบรรเลงเสียงเน้น (Accent)

3.6 กิจกรรมท้ายแบบฝึกหัด

โดยในแต่ละแบบฝึกหัดมีตัวอย่างเสียงการบรรเลงแบบฝึกหัดต่าง ๆ ในคู่มือเพื่อเป็นเสียงต้นแบบในการบรรเลงในแต่ละแบบฝึกหัด

4. แบบประเมินตนเองและบันทึกการฝึกซ้อม

4.1 แบบประเมินตนเองหลังจากการฝึกซ้อม

4.2 แบบบันทึกพัฒนาการด้านการบรรเลงสำหรับครู

ดังนั้น การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรีมเป็ต เรื่อง การควบคุมลักษณะเสียงจึงควรมีการเริ่มต้นด้วยการอธิบายวัตถุประสงค์ของการใช้คู่มือ เพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถทำความเข้าใจในเบื้องต้นได้ อีกทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมด้านการสอนสำหรับครูต่อการนำคู่มือไปใช้สอนให้กับผู้เรียน ด้านองค์ประกอบที่สำคัญของคู่มือในส่วนของเนื้อหาสาระ เป็นไปตามผลการวิจัยในประเด็นการให้สัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย ที่ให้ความสำคัญต่อพื้นฐานทักษะการบรรเลงทรีมเป็ต เช่น การควบคุมลมหายใจ การวางรูปปาก การลากเสียงยาว การใช้ลิ้น โดยบรรเลงบนพื้นฐานของแบบฝึกหัดที่เป็นบันไดเสียง แบบฝึกหัดพื้นฐาน และบทเพลงสั้น ๆ ที่สามารถทำความเข้าใจในการบรรเลงการควบคุมลักษณะเสียงได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

งานวิจัย เรื่อง การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรีมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 2 ข้อผู้วิจัยอภิปรายผลดังนี้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่าแนวทางการบรรเลงและการฝึกซ้อมทรีมเป็ตเรื่องทักษะการควบคุมลักษณะเสียง จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างของผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัย พบว่า การให้ความสำคัญกับพื้นฐานทักษะการบรรเลงทรีมเป็ตในเบื้องต้น สู่การพัฒนาเทคนิคและทักษะการควบคุมลักษณะเสียงของทรีมเป็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น การมุ่งเน้นการควบคุมการหายใจ การวางรูปปาก การลากเสียงยาว การใช้ลิ้น บนพื้นฐานของการบรรเลงด้วยบันไดเสียง โดยเฉพาะการหายใจ

เพื่อควบคุมลม ซึ่งสอดคล้องกับ (Arban. J.-B., 1936) ที่ได้อธิบายการใช้ลมและการฝึกเครื่องเป่า ว่าการใช้ลม ลมหายใจเข้าออกเป็นหัวใจของการเล่นเครื่องเป่าลม เมื่อลมหายใจเข้าออกถูกต้อง ลมที่เป่าออกมาจึงจะไพเราะและมีพลัง สอดคล้องกับผลการศึกษาด้านความสำคัญของการควบคุมลักษณะเสียงจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ทรัมเปตสามารถสร้างลักษณะเสียงที่หลากหลายรูปแบบ เช่น โทนเสียงสว่าง โทนเสียงสดใส โทนเสียงนุ่ม และโทนเสียงแข็งแรงแรง และมีพลัง ดังนั้น พื้นฐานที่สำคัญของการสร้างโทนเสียงและควบคุมลักษณะเสียงให้มีความแตกต่างหลากหลายมากขึ้น จึงขึ้นอยู่กับพื้นฐานการควบคุมลมเป็นสำคัญ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ (กัญญารัตน์, 2560) เรื่อง ทรัมเปต การแสดงดนตรี การฝึกซ้อม ได้กล่าวว่า ลมคือพลังงานที่เปรียบเสมือนน้ำมันที่ใช้ในการขับเคลื่อนรถยนต์เพียงแต่ไม่มีค่าใช้จ่าย โดยการใช้ลมในการบรรเลงทรัมเปต ผู้บรรเลงต้องพยายามหายใจให้เต็ม เพื่อให้ได้เสียงกลมและกว้างเสมอ และ (Christopher, M., Burbank, 2014) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Doodle Tongue Jazz Articulation for the Trumpet Player. โดยเอกสารนี้เป็นการแนะนำเทคนิคการเปล่งเสียงอันเป็นเอกลักษณ์ของนักเล่นทรัมเปตที่แสดงดนตรีแจ๊ส ได้ให้ความสำคัญในการใช้ลิ้น และวางรูปปากที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ลักษณะเสียงที่ถูกต้องซึ่งสอดคล้องกับผู้เชี่ยวชาญในการให้ข้อมูลที่กล่าวถึงเรื่องการวางปากและการใช้ลิ้นเช่นกัน

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผู้เชี่ยวชาญที่ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ได้ให้คำแนะนำในเรื่องของการให้การอธิบายเนื้อหาประกอบกับการใช้แบบฝึกหัดอย่างชัดเจน และมีลำดับของเนื้อหาให้มีระดับจากง่ายไปสู่ระดับที่ซับซ้อนมากขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้มีการจัดสร้างคู่มือดังกล่าวตามผลการวิจัยที่ได้ศึกษามา โดยคู่มือฯ ประกอบไปด้วย 4 ส่วน ได้แก่ 1) คำชี้แจงการใช้คู่มือ 2) เนื้อหาสาระ 3) แบบฝึกหัด 4) แบบประเมินตนเอง และแบบบันทึกการฝึกซ้อม ซึ่งสอดคล้องกับส่วนประกอบการจัดทำคู่มือของ (พรรณวลัย, 2557 : 21) ได้ระบุถึงองค์ประกอบของคู่มือโดยสิ่งที่สำคัญที่ควรมี คือ คำชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีการใช้คู่มือ รวมไปถึงเนื้อหาที่ชัดเจนเพื่อให้ผู้ใช้เกิดความสะดวกและนำไปใช้ในการอ้างอิงได้ บรรลุตามวัตถุประสงค์ของคู่มือและสอดคล้องกับองค์ประกอบคู่มือของ (เอกพรต, 2556 : online) โดยองค์ประกอบของคู่มือ ประกอบไปด้วย คำนำ ส่วนประกอบของกิจกรรม คำชี้แจงผู้สอน สิ่งที่ผู้สอนและผู้เรียนต้องเตรียม บทบาทผู้เรียน บทบาทผู้สอน การจัดห้องเรียน แผนการสอน เนื้อหาสาระของกิจกรรม แบบฝึกหัด และแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

สรุป/ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อศึกษาแนวทางการบรรเลง และการฝึกซ้อมทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ 2. เพื่อสร้างคู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยพบว่า

1. จากการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่านเรื่องแนวทางการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาการควบคุมลักษณะเสียงผู้ฝึกซ้อมต้องคำนึงถึง การควบคุมการหายใจ การวางรูปปาก การใช้ลิ้น บนพื้นฐานของการบรรเลงด้วยบันไดเสียง โดยเฉพาะการหายใจเพื่อควบคุมลม เพื่อให้ผู้ฝึกสามารถพัฒนาการควบคุมลักษณะเสียงได้อย่างถูกต้องต่อไป

2. คู่มือการสอนการบรรเลงทรัมเป็ต เรื่อง ทักษะการควบคุมลักษณะเสียงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ประกอบไปด้วย คำชี้แจง เนื้อหาสาระที่กล่าวถึงเรื่อง การควบคุมลม (Air Control) การวางรูปปาก (Embouchure) การบรรเลงเสียงยาว (Legato) การบรรเลงเสียงสั้น (Staccato) การบรรเลงเสียงเน้น (Accent) และแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการควบคุมลักษณะเสียงและแบบประเมินตนเองและบันทึกการฝึกซ้อม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้

1. ผู้วิจัยควรดำเนินการจัดทำภาพเคลื่อนไหวการสาธิตการบรรเลงทรัมเป็ต เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นถึงท่าทางการวางรูปปากให้ชัดเจนมากกว่าเสียงต้นแบบเพียงอย่างเดียว

2. ผู้วิจัยควรจัดทำลำดับรายการบทเพลง และยกตัวอย่างบทเพลงในแต่ละยุคสมัยที่มีการบรรเลงคุณลักษณะเสียงของทรัมเป็ตที่มีความแตกต่างกันแต่ละยุค เพื่อให้เกิดการศึกษาแนวเพลงของแต่ละยุคสมัยได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยควรมีการต่อยอดงานวิจัยไปสู่การจัดทำคู่มือการบรรเลงทรัมเป็ตในเทคนิคอื่นๆ นอกจากการควบคุมลักษณะเสียง เพื่อให้เกิดทางเลือกที่หลากหลายในการพัฒนาทักษะการบรรเลงมากขึ้น

2. ผู้วิจัยควรทำการศึกษาวิจัยการสร้างสรรค์แบบฝึกหัดและบทเพลงสำหรับทรมเปิดที่สอดคล้องกับบริบทของผู้บรรเลงทรมเปิดในประเทศไทยให้มีตัวเลือกของแบบฝึกหัดและบทเพลงที่หลากหลายมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัญญารัตน์ อุไพบูลย์. (2560). ทรมเปิด การแสดงดนตรี การฝึกซ้อม. ดุริยางคศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคีตวิจัยและพัฒนา. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉัตรชัย หมื่นสุข. (2560). การพัฒนาคู่มือประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาสำหรับครูโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาร่วมกับหลักไตรสิกขาเพื่อเสริมสร้างการมีสติความมีเหตุผล และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ชลธิรา สีสดใส (2557). การพัฒนาคู่มือการสอนความคิดสร้างสรรค์สำหรับครูประถมโรงเรียนอานวยศิลป์. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2566). ดนตรีศึกษาหลักการและสาระสำคัญ. (พิมพ์ครั้งที่ 11 ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐธีรยา วิบูลย์อุทัย. (2559). วิธีการตัดลิ้นเบื้องต้นสำหรับทรมเปิด Tonguing ตอนที่ 1. เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก <https://www.gotoknow.org/posts/60316>
- พรณวลัย เกาะระ. (2557). การพัฒนาคู่มือการสอนคณิตศาสตร์โดยใช้ภาษาอังกฤษเรื่องเวลาสำหรับครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-4. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธนธรณ์ ประสิทธิเกตุ. (2565). การพัฒนาคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดอุปนิสัยสำหรับผู้มีประสิทธิผลสูง 7 ประการ เพื่อพัฒนาภาวะผู้นำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม). วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2552). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. นนทบุรี: บริษัท เอส. อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์ จำกัด.

- ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2546). การสอนดนตรีสากลแบบภูมิปัญญาตะวันออกการสอนดนตรีตามแนวทางซูซูกิ. วารสารศิลปกรรมศาสตร์. คณะศิลปกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพ็ญพิชา สืบบุญเรือง และคณะ. (2566). ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อ องค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต. Journal of Modern Learning Development. 8(12). เรียกใช้เมื่อ 11 ตุลาคม 2567 จาก <https://www.tci-thaijo.org>
- วาสนา สาระจันทร์. (2561). การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวแนวคิดของคาร์ลลออฟร่วมกับกระบวนการแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติทางดนตรีและทักษะความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และนวัตกรรมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตวิชาหลักสูตรและการสอน. วิทยาลัยครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สิขณันต์เศก ย่านเดิม. (2558). แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี. วารสารศิลปกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2562). หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2562. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: บริษัท ไทกัมมิ พับลิชชิง จำกัด.
- สุภา ศิลสร และคณะ. (2545). เอกสารประกอบการสอน การวิจัยทางธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ศูนย์การศึกษาตรุณพิทยา.
- เอกพรต สมุทธานนท์. (2556). การเขียนคู่มือครู. เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก <https://www.gotoknow.org/posts/235436>
- Arban. J.-B. (Jean-Baptiste). (1936). Arban's complete conservatory method for trumpet (cornet) : or Eb alto, Bb tenor, baritone, euphonium and Bb bass in treble clef. New York :C. Fischer,Articulation (music). เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก https://en.wikipedia.org/wiki/Articulation_music%29
- Ben Dunnett. (2024). Articulation in Music. เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก <https://www.musictheoryacademy.com/how-to-read-sheet-music/articulation-//>

Christopher, M., Burbank. (2014). Doodle Tongue Jazz Articulation for the Trumpet Player. Semantic Scholar. เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก <https://www.semanticscholar.org/author/Christopher-urbank/146338550>

Marisa, B., Youngs. (2018). The language of music linguistics in trumpet pedagogy. Theses and Dissertations Music. เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก https://uknowledge.uky.edu/music_etds/115

Musical U Team.(n.d.). What is the Kodály Method. เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก <https://www.musical-u.com/learn/what-is-kodaly-and-how-does-it-relate-to-ear-training/>

Rebecca Carlson. (n.d.). What is Articulation in Music. Hoffman Academy. เรียกใช้เมื่อ 13 พฤษภาคม 2567 จาก <https://www.hoffmanacademy.com/blog/what-is-articulation-in-music/>

Skornicka, J. E. (1937). Intermediate Method for Cornet or Trumpet. Rubank Hal Leonard. Prelude Music Co.,Ltd.